

בי רצה בכל ליבו להקים את המסעדה. וזו עשה את שגיאיתו הגורלית. הוא אסף יצת שותפים, שכל אחד מהם השקיע שבעת אלפים לשמונת אלפים לירות, ורת אחוזים בעסק.

אייבי ריכז בידי 52 אחוז של מניות יפורניה. שאר האחוזים התחלקו בין ושה טייסי אלעל ועוד ארבעה אנשים נים, שראו בהשקעה הזדמנות נפלאה כסיל ולששל את כספם תוך זמן קצר. ה היו המסגר דב גוסנהאוז, הפקיד מיכאל פקיד משרד העבודה דויד בן-אלול שותף בקולנוע זמיר, עזרא דרורי.

כמו במשפט שלמה. העסק הצליח ל לכל המשוער. בשנה הראשונה לקיו הכניסה קליפורניה 90 אלף לירות נטו. למ שותפים הקטנים, שרצו להתעשר ר, לא היה בכך די. לדעתם היו צריכים 300 אלף לירות תוך שנה אחת. הוציאו את ניהול המסעדה מידיו של יבי לראבקה חודשים, וניהלה בעצמה. עם הראשונה הראה מאונה של קלי ניה הפסדים. כשראה זאת אייבי נטל יו בכוח את ניהול המסעדה, הסתכסך שותפיו שדרשו לפרק את השותפות. השותפים הציעו לאייבי: "או שתקנה את קנו בעסק או שתמכור לנו את שלך". בי הסכים להצעה. השותפים, שהכירו האבתו של אייבי למקום, היו בטוחים אייבי יקנה את חלקם, העריכו הערכה שווי העסק והגיעו למסקנה שערכה של יפורניה הוא 230 אלף לירות. כשראה ת אייבי הסכים: "בסדר, אני מוכר את קי". השותפים היו נדהמים. הם לא חיכו צעה כזאת. לבסוף, בחוסר ברירה, הסי זו לקנות את חלקו של אייבי בתנאי 75 אחוזים מהסכום המגיע לו יקבל זטרות ללא ערבות, לשלוש שנים. אייבי טרב. כמו במשפט שלמה יאלץ עתה רק החברות לגזור את הסתייגים של יפורניה לשניים. קליפורניה תמכר ב ירה פומבית, לכל המרבה במחיר. אייבי מו פרש בינתיים לכפר האמנים עין-הוד, כ הוא מכין הפתעה ספרותית.

פעמים

הפנס-הבנות

כבר בימים הראשונים אחרי בואו של זורה בן-ציון נוריאלי, לבית-הספר הדתי טכונה הירושלמית העתיקה, הבחינה ה תלת צפורה דיסקין בכך שתלמידות ה תה העליונה מתחילות להתקסט ולבוא י'מודים בבגדי השבת שלהן. בהפסקה היו נטופפות כולן מסביב למורה, שהיה מקי אותן בסיפורים וברביחות.

בתחילה, לא היתה למנהלת כל סיבה לה וד שמשוהו אינו כשורה; אלא שכעבור זמן מה החלו תלמידות להתלונן מרה שה ורה אינו משתפם בשיעורים, הן אף הוסיפו יבה, שעוורה דאגה בלב המנהלת המנוסה: נמורה אינו אוהב אותנו", טענו.

על תעמית כל-כך קרוב למורה נוריאלי, ת יכולה להיכנס להריון. נהגו הבנות תמימות להזהיר האחת את חברתה. כאשר נמעה על כך צפורה דיסקין, היא הורתה אחות בית-הספר לכנס את הבנות הבוג ות, להסביר להן את החיות החיים. היא א תיארה או לעצמה עד כמה צדקו התלמי ות באזהרותיהן.

האמת נגלתה רק לאחר סיום שנת ה ימודים. אחת התלמידות באה אל המנהלת סידור המשך לימודיה בבית-הספר התיכון. פורה דיסקין, המסורה, יצאה איתה בעצמה משרד החינוך. התלמידה שהתרשמה עמו ות מיחסה המיוחד של המנהלת לא יכלה לתאפק, התפרצה בכבי ברחוב: "אני מוכ יתה לספר לך משהו. מורת, כשהייתו טיול בגליל, לקח המורה נוריאלי את וחת הבנות וישן אתה מחוץ לצריף שבו שנו כולם".

דיסקין נדהמה. היא הזמינה את אותה ולמדינה. נערה יפהפיה, שלא הכחישה את ודבר המתואר. המנהלת מיהרה להודיע למשרד החינוך על הפרשה ובעצמה רצה גבית לבית, להורי תלמידותיה, כדי לחדא גם קרה משהו.

הפנזיה בשעת שעשוע. חשדותיה יזו מודקים. רק בבתי כבודים לא שמעה יפורניה משונים על מעשיו של המורה. נוריאלי נהג להזמין את הבנות לביתו, שעה שאשתו נעדרה מהבית. הוא היה מט שיט אותן ומשתעשע באבריהן. הוא אף שיכנע אותן כי יש בכוח עיניו להפנט ונותן, למען יעשו כרצונו.

משרד החינוך העביר את הפרשה לטיפול

דשת פוליטית זדונית או כנופיית שלומיאלים

מועלים עם

פנקס מפלגה

אלנבי מספר 132, מאחורי המחיצה, ישב זה עשר שנים פקיד קטן ואפור, אבי-טיפוס לכל פקידיו הדואר. יוליאן זילברברג, בן ה-44, היה פקיד חרוץ ואיוב. יוליאן, יליד חארשה, שבילה את שנות המלחמה כפליט ברוסיה ואחריה היגר עם הוריו לצרפת, עלה לארץ לפני 11 שנה. תחילה ניסה את מזלו כפועל אריגה; כעבור שנה התקבל לעבודה כדואר. הוא הועסק כמוכר בולים, ורק משונסד בנקי-הדואר ב-1953, עבר לעבוד בסניף הבנק באשנב,

13 בינואר, בשעה 12 בצהריים, קיבל גיזבר בנקי-הדואר הממלכתי מהי דואר משלוח גדול של כסף. בדרך מהדואר נסעה העגלה בליווי מישמר חזק. לפני ארמון הניצב, ברחוב הסואן ביותר של העיר, בוצע השוד הנועז. מג אחד הבתים הממוכים נורקה פיתאום פצצה על העגלה, ומיד פתח חלק מהעוברים ושבים ביריות. "קמה בהלה נוראה. אף-על-פי-כן ראו, שאדם צעיר יצא מהבית הקרוב ומיהר לע' גלה שהובילה את הכסף. שומרים אחדים

של המשטרה. חוקרי ירושלים התיחסו לעני יין בזהירות מרובה. הם ידעו מנסיונם כי תלמידות בגיל זה עלולות לבדות מליבן מעשיות על התעלסויות עם מורה צעיר. החקירה התנהלה שבועות רבים. הנערות נלקחו לבדיקה רפואית. שלוש מהן מבר לא היו בתולות.

גם לאחר קביעת עובדה זו לא נעצר המורה. חסרה היתה ההוכחה המכרעת כי אומנם הוא האחראי. את ההוכחה סיפק המורה בעצמו.

כאשר הרגיש כי הרשת מתהדקת סביבו, עבר בבתי כל ידידותיו הקטנות. ניסה לשכ' נען שלא להעיד נגדו במשטרה. רק אז הבינו הבנות כי המעשים שעשה בהן ה מורה החביב והאהוד היו מעשים רעים. מקצינות מאותה היפנויה דמינית בה הת' הדר נוריאלי, כמו כולן, מסרו את עדותן למשטרה. המורה נעצר עד לסיום החקירה נגדו.

השבוע, כאשר שלוו שופט השלום יוסף החיש מה יש לו לומר, ענה נוריאלי: "מפקח המשטרה התנהג אלי בצורה בלתי חינוכית. הוא לא היה צריך לעצור אותי."

דרכי אדם

זוית חדה למשוול

אחרי עשר שנות נישואים קם יום אחד בעלה ואבי ארבעת ילדיה הקטנים של מס' עודה פיסוסי (35), הודיע לה כי אין היא האשה המתאימה עבורו. "אני צריך משהו יותר טוב", הכריז באווה ולא חזר עוד לביתו.

מסעודה תבעה מזונות. ברבנות פסקו לה רק 25 לירות לשבוע, אך מסעודה לא הת' איננה. היא הורגלה מעודה להסתפק במנוע. עד אשר, לפני חודשים, נודע לה כי בעלה עומד לחפש את מזלו בצרפת. נמצא אף מי שיספר לה כי הוא חי עם נערה צרפ' תיה, עומד להגר יחד עמה מהארץ. הקי צבה הנועמה עמדה בסכנה.

האשה הגישה בקשה למתן צו עיכוב יציאתו של בעלה מן הארץ. הרבנים אישרו את הבקשה, אולם היא לא הגיעה למשרדי ההוצאה לפועל. למסעודה לא היו 10 הלי' רת הדרושות כדי לשלם את המס לפני הפעלת הצו. הבעל, יוסף, עזב בלב שקט את ישראל בדרך לצרפת.

מסעודה היתה אובדת עצות. השבוע התי' בררה ברבנות האפשרות היחידה להושיעה: היא הגישה לא מכבר בקשה לצחת על הבעל לשלם 36 לירות לשבוע, במקום ה 25 ששילם עד עתה. יוסף חוייב על-ידי שגרירות ישראל בפאריס להתיצב למשפט בישראל.

הוא לא הופיע. במקום זאת קראו הרבנים בפני מסעודה מכתב שנתקבל משגרירות המדינה בפאריס. "יוסף פיסוסי כלוא בבית סוהר צרפתי", נאמר בו. "הוא נאשם בני סיון לרצוח בדקירות סכין את אוהבתו הצרפתיה ולשדוד את תכשיטיה".

דרכי חיים

קול הזמיר והקיבה

ענן שחור רבץ בשבועיים האחרונים על שיכון הסופרים החיפני של אבא חושי. שלושה אנונות פקדו בזה אחר זה שלוש משפחות מדיירי השיכון המפואר. שניים מהם הסתיימו במתח. השלישי עלול היה אף הוא להביא לתוצאות טראגיות.

אנשי השיכון עוד לא התארשו מן ה' זעזוע שגרם להם הירצחה של אשת המשור' רר רפאל אליעז, ומעצרה של ידידתו עלי זה פנו בחשודה ברצח — וכבר היה עליהם להביע תנחומים לשכן אחר, הסופר יהושע ברידוסף שהתאלמן מאשתו.

האמן השלישי ששקע בצרה לא היה זקוק לתנחומים. המהלומה שהונחתה השבוע על ראשו לא באה במפתיע. עמנואל זמיר (35) המשורר הנעממי המסורס, ציפה לבואה מזה זמן-רב.

לאחר חמש שנות נישואים עמדה השבוע על זוכי העדים בבית-המשפט המחוזי ב' תל-אביב האשה בעלת מראה הילדה, שרה (23) זמיר, ביקשה לחייב את בעלה המשור' רר לשלם לה ולבנה זלמן, בן הארבע, מזונות כסך ארבע מאות לירות לחודש. על שנסח אותה בפתח-תיקתה, עבר לגור בדירת סאר בשיכון הסופרים בחיפה.

מהרגע הראשון של המשפט ניסה ה' שופט ישראל דוב זוהר למנוע מהצדדים מלחטט בפרטי חייהם האינטימיים של בני הזוג. משה נחשן ומאיר שטיינר, פרקליטיה (חמשד בעמוד 14)

השקעה אי' המזנון

הוא בית הקפה של יעקב גורפינקל. בית-הקפה של גורפינקל הוא המקום היחיד בו הושקעו קרוב ל-40 אלף לירות. גורפינקל יחזיר את כסף המעילה שהיה כספו של שותפו אזלר.

מזליו היו תלויות כרוות גדולות שקראי את האורחים לחסוך בכנק הדואר. בארץ הקים יוליאן את משפחתו. כאן נולדו שלושת ילדיו, והפקיד החרוץ עבד שעות נוספות וחסך כדי להבטיח להם תנאי-חיים הוגנים. מדירה צרה בקרית-אריה שליד פתח-תיקוה עבר לדירה מרוחצת יותר בפתח-תיקוה עצמה, ולפני כשנתיים קנה דירה פרטית בחולון, ברחוב הראשי מול קולנוע ארמון.

באשנבו היה יוליאן מקבל כספים של מפקידים וחוסכים, מוכר בולי חיסכון לר' לדים שצברו לירה ללירה, משלם את ההמ' חאות של ממשלת ישראל ששולמו באמצ' עות בנק הדואר ומנהל עסקות בנקאיות רגילות, מן הסוג המבוצע בכל בנק. מדי יום ביזמו היה עליו לערוך עם תים עבודתו את סיכומי הקופה והעסקות ש-עשי באשנבו. סיכומים אלה נעשו על טופס מיוחד, בשני העתקים. העתק אחד היה יוליאן שומר לעצמו לצורך השחאת הסכום הנמצא בקופה לסכומים שעברו דרכו, יאת ההעתק השני היה מעביר לסניף הראשי של בנק הדואר בתל-אביב. הסניף התל-אביבי היה מוכה את החשבונות של לקוחות תיו בהתאם לסכומים שצברו דרכו, יאת את ההעתק למרכז הבנק בירושלים. שם היתה מחלקת החשבונות מבקרת את הסי' כומים. מכיוון שעסקותיו החדשיות של הנק הדואר מספלות בסכומים של 20 מיליון ל' בממוצע, העוברים דרך מאות סניפים בארץ, היה דרוש זמן כדי לבקר אותן.

הרגישו בזאת והחלו להתקיפו. אבל הצעיר מיהר וזרק פצצה שנייה. הוא הגיע לעגלה הבעורת, הוציא את הכסף ונעלם." זהו תיאור של שוד נועז בכנק הדואר בטיפליס, שבוע לפני 53 שנה. השודדים לא היו אלא חברי-המפלגה הקומוניסטית בקוקו, שהצליחו בדרך זו לגייס מיליון רובל לקופת המפלגה. השודד הצעיר והנועז לא היה אלא קיבה ודגונגאשחילי, שנודע אחר-כך בשם יוסף סטאלין.

השבוע נדמה היה לכמה אנשים בישראל כי ההרפתקה המהפכנית חזרה ונשנתה ביש' ראל. שום פצצות לא נזרקו, שום מרכבות לא בערו, יירות אקדחים לא נורו ברחוב, אולם מבנקי-הדואר הישראלי נעלמו כרבע מיליון ל"י. תחת אמצעי-השוד הפרימיטי' ביים, באה השיטה האופיינית יותר למחצית השנייה של המאה העשרים — המעילה. במרכז העיר, בקטע הסואן ביותר של הרחוב ההומה בתל-אביב, לא רחוק מהמטה הארצי של המשטרה, נגנבו מתחת לאפם של אלפי עוברים ושבים ועשרות מפקחים, כספיהם של חוסכים קטנים. אם בכל זאת היה דמיון בין מעילה ענקית זו לשד' הענקי שבוע בטיפליס שבקוקו בתחילת המאה, היה זה דמיון שגורמים מסויימים ניסו לתת לו משמעות מיוחדת ברמזים שקופים — ההשתייכות המפלגתית של ה' גנב. המסקנה שאותם גורמים ניסו להפיצה בציבור: שהכסף הגנוב שימש למטרות המפ' לגה הקומוניסטית הישראלית.

הרקע והעלייה

ב תחילתה דמתה הפרשה להמתלה מוצלחת, פרק הלקוח מתוך ספרויה של דמון ראניון. בקצה סניף הדואר, ברחוב

★ ★ ★
מותרות ומעזיבים
פתרון ארתו מצא יוליאן להפקת הנאח פרטית מכר היה פשוט ביותר. אמ,